

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2Co/30/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8315213936
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Muránska
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8315213936.4

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Muránskej a sudcov JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Kataríny Krochtovej v spore žalobcu: Z. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XXXX/XX, P., zastúpený JUDr. Ing. Michal Juhás - advokát, so sídlom Mojmirova 12, Košice proti žalovanej: Ing. Y. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXXX/X, P., zastúpená JUDr. Jánom Polákom - advokátom, Miletičova 64, P.O.BOX 77, Bratislava 25, o zaplatenie 49.000 eur s príslušenstvom, o odvolaní strán sporu proti rozsudku Okresného súdu Humenné zo dňa 17.01.2024 č.k. 5C 650/2015-389, jednohlasne takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Nepriznáva stranám náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozhodnutím súd prvej inštancie vyslovil, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania. Súd prvej inštancie poukázal na ust. § 255 ods. 1,2 CSP v spojení s § 257 CSP pri rozhodovaní o trovách konania vo vzťahu medzi žalobcom a žalovanou. Zdôraznil, že s ohľadom na priebeh sporu aplikoval pri rozhodovaní o trovách konania ust. § 257 CSP. Mal za to, že ide o osobitný prípad a dôvod hodný osobitného zreteľa, pokiaľ sa týka predmetu sporu, ako aj osoby účastníkov sporu. Zdôraznil, že žalobca ako veriteľ nemal inú možnosť, len podať žalobu o zaplatenie voči prípadným dedičom, pretože v opačnom prípade by mohlo dôjsť k premlčaniu tejto pohľadávky. Po ukončení konania o neplatnosť závetu, ktorý bol vedený medzi pôvodne žalovanou v 1. rade a žalovanou v 2. rade, bolo zrejmé, že aktuálne žalovaná sa stala právoplatnou dedičkou po poručiťelovi pánovi I. a po ukončení tohto konania zaplatila sumu 49.000 eur v čase, keď už mohla s dedičstvom po poručiťelovi nakladať. Súd prvej inštancie mal za to, že ani na strane žalobcu, ani na strane žalovanej nešlo o zneužitie práva alebo úmysel vyhnúť sa plneniu, ktoré bolo predmetom sporu. Podľa jeho názoru tak boli splnené podmienky podľa § 257, išlo o výnimočný prípad a jediné spravodlivé rozhodnutie je rozhodnúť tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania, keď takýto záver je aj v súlade s dobrými mravmi.

2. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalovaná, ktorá navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, aby jej priznal nárok na náhradu trov konania podľa pomeru úspechu vo veci a to rozsahom 85,22 % a uplatnila si aj náhradu trov odvolacieho konania. Uviedla, že hoci v rozhodnutí súd prvej inštancie citoval kritéria pre rozhodnutie podľa § 257 CSP o trovách konania. Z výroku rozhodnutia je zrejmé, že týmito sa neriadil. Výrok súdu prvej inštancie nesvedčí ustanoveniu § 257 CSP, ale § 255 ods. 2 CSP. Pokiaľ videl súd prvej inštancie existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa a rozhodol sa použiť § 257 CSP, potom bolo potrebné podľa žalovanej jasne ustáliť otázku procesného úspechu sporových strán, určiť, ktorej strane nárok na náhradu vznikol, v akom rozsahu, v akom pomere a rozhodnúť výrokom v znení, ktorej zo strán vzniknutý nárok nepriznáva, resp. že súd obom stranám nárok na náhradu trov konania nepriznáva. Podstatnou otázkou však ostáva, či sa v tomto prípade jedná o takú okolnosť hodnú osobitného zreteľa, ktorá by odôvodňovala aplikáciu tohto ust.

§ 257 CSP. Žalovaná je toho názoru, že súd nejasne a nepresvedčivo zdôvodnil vydané rozhodnutie. Poukazuje na to, že žalobca podal žalobu voči trom subjektom. Voči dvom z nich vyšlo počas konania najavo, že nie sú pasívne vecne legitimovaný a títo boli nútení vynaložiť na úspech v konaní minimum procesnej aktivity, prichádzala do úvahy možnosť zvážiť ako okolnosť hodnú osobitného zreteľa fakt, že v čase podania žaloby nebol okruh dedičov po dlžníkovi ustálený a z dôvodu plynutia premlčacej doby mal žalobca dôvod uplatniť právo na súde, nečakajúc na výsledky dedičského konania z opatrnosti voči všetkým, o ktorých sa domnieval, že prichádzajú do úvahy ako dedičia. Súd prvej inštancie však voči týmto dvom žalovaným ustanovenie § 257 neaplikoval a tento použil v neprospech žalovanej, ktorá sa musela v štandardnom sporovom konaní brániť s vynaložením oveľa väčšej procesnej aktivity, bola nútená vyčkať na výsledok dedičského konania, aby bola otázka jej pasívnej legitimácie ustálená, pričom ani nebolo sporné jej tvrdenie, že pred nadobudnutím dedičstva nemala prostriedky na úhradu dlhu, ktorý na ňu prešiel po poručiteľovi, čo súd konštatuje v bode 15. odôvodnenia. Žalovaná istinu aj priznaný úrok z omeškania zaplatila, čo predstavuje sumu takmer 60.000 eur. Charakter a okolnosti tohto sporového konania preto nie sú v prospech žalobcu ničím výnimočné. Ani v osobe žalobcu súd neuvádza žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver o existencii dôvodov hodných osobitného zreteľa a sám žalobca žiadne také skutočnosti nepreukázal. Pokiaľ ide o jeho majetkové pomery, už dnes je zrejmé, že disponuje minimálne čiastkou na úrovni 60.000 eur. Ďalej je zrejmé, že žalobca aj po úhrade žalovanej istiny viedol proti žalovanej spor. Išlo už o zjavne bezdôvodné súdne konanie a bolo motivované výlučne ekonomickým záujmom žalobcu obohatiť sa na úkor žalovanej. Ak by teda aj existovali dôvody hodné osobitného zreteľa v prospech žalobcu, potom by to mohlo byť len do momentu zaplatenia istiny. Úhradou istiny zo strany žalovanej a celkom zjavne bezdôvodnom vymáhaní už uhradenej sumy v súdnom konaní zo strany žalobcu odpadli akékoľvek dôvody pre uvažovanie o jeho ochrane pred povinnosťou nahradiť úspešnej žalovanej trovy konania. Na základe týchto dôvodov žalovaná navrhla podanému odvolaniu vyhovieť.

3. Proti rozhodnutiu sa odvolal aj žalobca, ktorý navrhol rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne navrhol rozhodnutie zmeniť tak, aby žalobcovi bol priznaný nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v celom rozsahu, alternatívne v rozsahu 50 %. Má za to, že nie je žiaden dôvod na aplikáciu § 257 CSP voči žalobcovi, tak ako to realizoval súd prvej inštancie. Zdôrazňuje, že podanou žalobou si v rámci súdneho konania riadne a včas uplatnil svoj zákonný peňažný nárok, ktorý mu vznikol proti žalovanej, bol v konaní úspešný, keďže vymohol nárok na zaplatenie istiny a príslušenstvo mu bolo priznané v nie zanedbateľnej sume, preto si myslí, že mu v predmetnom súdnom konaní patrí nárok na náhradu trov konania. Má za to, že nemožno pripisovať na jeho ujmu to, že vzťahy medzi žalovanou a tretími osobami, teda vzťah medzi žalovanou a pani Y. E. ako pôvodne žalovanou v 1. rade boli negatívne a upriamuje pozornosť na to, že z jeho strany nemohol zasiahnuť ani ovplyvniť dedičské konanie o určenie neplatnosti závetu, ktoré bolo vedené medzi pôvodne žalovanou Y. E. a aktuálne žalovanou Y. O.. Toto konanie trvalo niekoľko rokov, čo súd prvej inštancie nezohľadnil a nevysporiadal sa relevantne s tým, že niekoľkoročné trvanie sporu medzi týmito žalovanými malo dopad na majetkovú sféru žalobcu, ktorý mal v dôsledku sporov medzi týmito žalovanými svoje peňažné prostriedky zablokované. Pri rozhodovaní súd nezohľadnil, že priznaním nároku na náhradu trov konania v celom rozsahu voči žalobcovi by sa nezasiahlo do majetkových pomerov žalovanej, ktorej bola v rámci predmetného dedičského konania vyplatená peňažná suma v približnej výške 800.000 eur, keď celková hodnota zdedených hnutelných a nehnuteľných vecí predstavuje 1.500.000 eur, ktorá suma je peňažným aktívom žalovanej nad rámec jej majetku. Tieto finančné prostriedky by žalovaná nezískala v prípade, ak by nedošlo k úmrtiu jej právneho predchodcu, pôvodného dlžníka L. I.. Majetkové pomery žalovanej teda plne umožňujú priznanie nároku žalobcu na náhradu trov konania v celom rozsahu za použitia § 255 ods. 1 CSP prihladnuc na plný úspech žalobcu vo veci. Pokiaľ ide o príklady dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré uvádza súd prvej inštancie v bode 6. rozhodnutia, s týmito sa žalobca nestotožňuje. Pokiaľ ide o nepriemeranú tvrdosť, tento dôvod sa nemôže aplikovať, keďže žalovaná zdedila po svojom právnom predchodcovi, ktorý bol pôvodným dlžníkom žalobcu, majetok vysokej hodnoty, ktorý mnohonásobne prevyšuje hodnotu náhrady trov konania v jeho prospech. Podiel oboch strán na vzniku a priebehu sporu tvrdí, že je nepochybné, že žalovaná, resp. jej právny predchodca spôsobili vznik sporu, čo napokon žalovaná uznala a potvrdila tým, že v čase po začatí súdneho konania zaplatila žalobcovi žiadanú istinu. Pokiaľ ide o povahu a okolnosti sporu, je zrejmé, že žalobca vymohol aj istinu aj príslušenstvo, v súdnom konaní sa v podstate riešila len výška príslušenstva, súdne konanie trvalo roky a to, že v súdnom konaní išlo o riešenie zložitejšieho skutkového stavu, nemožno pripísať na ťarchu žalobcu, ktorý si svoj nárok riadne a včas uplatnil. Nejde v danom prípade o doposiaľ neriešenú právnu problematiku, žalovaná nemá žiadne nepriaznivé osobitné

pomery a nemá ani nízky príjem, keďže v dôsledku dedenia po poručiťovi sa stala vlastníčkou majetku vysokej hodnoty. Navrhol, aby by neboli splnené podmienky na priznanie plnej náhrady trov konania žalobcovi, tak potom nech súd prizná v jeho prospech aspoň čiastočnú náhradu trov konania, keďže je nepochybné, že žalobca aspoň čiastočný úspech vo veci mal a z toho dôvodu poukázal na svoj alternatívny odvolací návrh.

4. Žalovaná v písomnom podaní z 03.04.2024 uviedla, že odvolanie žalobcu považuje za absolútne nedôvodné a pokiaľ nemá byť odvolací súd vystavený riziku z ohýbania práva, potom nemôže odvolaniu žalobcu, ani jeho dôvodov vyhovieť, ale ani potvrdiť rozhodnutie ako vecne správne.

5. Podobne žalobca v písomnom podaní z 08.04.2024 uviedol, že neexistuje žiaden dôvod na spochybnenie nároku žalobcu na náhradu trov konania voči žalovanej a uviedol, že trvá na podanom odvolaní a tam uvedených dôvodoch.

6. Odvolací súd preskúmal napadnuté rozhodnutie v zmysle zásad vyjadrených v§ 379 a nasl. zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len CSP, spolu s konaním, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP) a dospel k záveru, že odvolania strán sporu opodstatnené nie sú.

7. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, či inou vadou konania a dospel k záveru, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania strán sporu zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu, ktorý obstojí v konfrontácii s požiadavkami kladenými na kvalitu súdnych rozhodnutí.

8. Ako je zrejmé z obsahu spisu, právna predchodkyňa žalobcu nadobudla splatnú pohľadávku proti poručiťovi L. I., ktorý zomrel dňa XX.XX.XXXX, postúpením pohľadávky od pôvodnej žalovanej v 1. rade Y. E. na základe zmluvy z 02.06.2015. Z tohto titulu právna predchodkyňa žalobcu uplatnila podanou žalobou vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 49.000 eur s prísl. voči pôvodne žalovanej v 1. rade Y. E., žalovanej v 2. rade Ing. Y. O. a žalovanému v 3. rade SR - Okresný úrad Humenné. Právo na vydanie bezdôvodného obohatenia bolo odvodzované z dôvodu neplatnosti kúpnej zmluvy zo 06.10.2004, ktorej predmetom boli viaceré nehnuteľnosti, ktoré predávajúci poručiť L.H. previedol touto zmluvou na kupujúcu, pôvodne žalovanú v 1. rade Y. E., rod. I. a v konaní Okresného súdu Prešov sp. zn. 16C 67/2004 v spojení s konaním KS Prešov sp. zn. 8Co 19/2013 bola táto kúpna zmluva určená ako neplatná.

9. V priebehu tohto konania bolo medzi pôvodne žalovanou v 1. rade Y. E. a žalovanou v 2. rade Ing. Y. O. vedené konanie na OS Humenné sp. zn. 5C 344/2013 o určenie neplatnosti závetu poručiťefa L. I., nar. XX.XX.XXXX, zomrelého dňa XX.XX.XXXX. Išlo o závet, ktorý bol spísaný dňa 16.02.2013 poručiťefom, podpísaný za prítomnosti dvoch svedkov. Žaloba žalobkyne Y. E. proti žalovanej Ing. Y. O., bola právoplatne zamietnutá s účinnosťou k 19.03.2018.

10. Následne dedičské konanie po poručiťovi L.H. bolo ukončené uznesením Okresného súdu Humenné vydanom v konaní sp. zn. 13D 169/2013, v tomto konaní bola určená všeobecná cena majetku poručiťefa hodnotou 1.518.342,49 eur, výška pasív predstavovala 106.599,43 eur a čistá hodnota dedičstva tvorila sumu 1.411.743,06 eur. Súd potvrdil dedičstvo po poručiťovi závetnej dedičke v celom rozsahu, ktorou je žalovaná Ing. Y. O..

11. Súd prvej inštancie v tomto konaní rozsudkom z 18.09.2020 č.k. 5C 650/2015-175 zastavil konanie proti žalovanej v 1. rade a žalovanému v 3. rade, teda Y. E. a Slovenskej republike, zastúpenej Okresným úradom v Prešove, žalovanej v 1. rade voči žalobcovi náhradu trov konania nepriznal a žalovanému v 3. rade priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Zároveň zamietol žalobu žalobcu o zaplatenie istiny 49.000 eur voči žalovanej Ing. Y. O. po zistení, že žalovaná 20.07.2020 zaplatila žalobcovi sumu 49.000 eur s poznámkou pre príjemcu sp. zn. 5C 650/2015. Žalobca však naďalej trval na podanej žalobe s tým, že síce zaevidoval úhradu sumy 49.000 eur od žalovanej, avšak túto si započítal na úroky z omeškania s tým, že v prípade pozitívneho rozsudku to zohľadní pri výpočte istiny a príslušenstva pohľadávky.

12. O príslušenstve istiny 49.000 eur vo vzťahu medzi žalobcom a aktuálne žalovanou Ing. Y. O. následne rozhodol Okresný súd Humenné rozsudkom z 22.04.2022 č.k. 5C 650/2015-321 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov z 26.09.2023 č.k. 9Co 76/2022 - 371. Týmto rozhodnutím bola žalovaná zaviazaná zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania zo sumy 49.000 eur vo výške 5 % ročne od 21.12.2016 do 19.07.2020 v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, a teda od 18.10.2023 a v prevyšujúcej časti bola žaloba zamietnutá.

13. Vo vzťahu k rozhodovaniu o trovách konania medzi stranami sporu je potrebné poukázať na ust. § 257 CSP, podľa ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

14. Citované ust. § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) a od zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Znamená to, že súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu na náhradu trov konania, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojim zavinením, aby tieto trovy nehradila protistrane.

15. Dôvody hodné osobitného zreteľa sú tak naďalej generálnym dôvodom pre nepriznanie náhrady trov konania, pričom ust. § 257 CSP vytvára priestor na voľnú úvahu súdu. Aplikácia daného ustanovenia musí však zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter (R 34/1982).

16. Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP vyžaduje kumulatívne splnenie podmienok, a to dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon bližšie nešpecifikuje. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax. To však neznamená, že tým vytvára priestor na nekontrolovanú voľnú úvahu súdu. Aj podľa už ustálenej judikatúry dovolacieho súdu nemožno § 257 CSP považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie v zmysle svojvôle, ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania, výnimočne prihliadnuť. Túto normu nie je možné interpretovať tak, že je aplikovateľná kedykoľvek a bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania.

17. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, kde sa tieto často vyskytujú a tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie. Zároveň pri posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa súd prihliada na majetkové, sociálne, osobné, zárobkové a iné pomery všetkých strán sporu a všíma si aj okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu nároku na súde a ich postoj v konaní. Toto zákonné ustanovenie slúži na riešenie situácie, v ktorej je nespravodlivé, aby ten, kto dôvodne bránil svoje porušené alebo ohrozené právo alebo právom chránené záujmy, dostal náhradu trov, ktoré pri tejto činnosti účelne vynaložil.

18. Po preskúmaní obsahu spisu s prihliadnutím na uvádzané okolnosti odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie konštatuje, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré opodstatňujú aplikáciu ust. § 257 CSP na rozhodnutie o trovách konania vo vzťahu medzi stranami sporu.

19. Súd prvej inštancie správne zohľadnil okolnosti prejednávanej veci, keď nebolo sporné, že právny predchodca žalobcu uplatnil žiadaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobou, tak aby nedošlo k premlčaniu požadovanej pohľadávky. Nebolo sporné, že pôvodný dlžník L. I. bol v čase začatia konania už nebohý a nebol zrejmy okruh jeho právnych nástupcov, preto žalobca ako pasívne legitimované subjekty označil troch možných právnych nástupcov. Medzi pôvodne žalovanými v 1. a 2. rade bolo v priebehu tohto sporu vedené konanie o určenie neplatnosti závetu poručiteľa L. I. a potom, čo súd v konaní OS Humenné sp. zn. 5C 344/2013 právoplatne žalobu zamietol (19.03.2018), bolo zrejmé, že jedinou dedičkou po poručiťovi je aktuálne žalovaná Ing. Y. O.. Menovaná žalovaná po tom, čo bolo právoplatne k 20.06.2020 ukončené dedičské konanie po poručiťovi L. I., zaplatila žalobcovi ako veriteľovi žalovanú istinu 49.000 eur a to 20.07.2020. Žalobca však žalobu nevzal späť argumentujúc tým, že túto sumu v prípade pozitívneho rozsudku zohľadní pri výpočte istiny a príslušenstva pohľadávky a započítal ju na úroky z omeškania. Túto jeho právnu argumentáciu však súdy v danom konaní

nezhľadnili a ako už bolo uvedené, žaloba o zaplatenie istiny 49.000 eur bola právoplatne zamietnutá, keď predmetom sporu ostali úroky z omeškania z tejto istiny.

20. Z dôvodu právnej istoty a síce, aby nedošlo k premlčaniu nároku, právny predchodca žalobcu podal v tejto veci žalobu. Až v priebehu konania sa ustálilo, kto je právnym nástupcom po pôvodnom dlžníkovi, ktorý zomrel ešte pred začatím konania. Žalovaná po ukončení dedičského konania uhradila žalobcovi žiadanú istinu, žalobca napriek tomu žalobu nevzal späť, jeho žaloba o zaplatenie istiny bola právoplatne zamietnutá a následne sa rozhodlo aj o príslušenstve tejto pohľadávky. Všetky tieto okolnosti prejednávanej veci, ktoré spočívajú v predmete tohto konania a v osobách strán sporu, odôvodňujú rozhodnutie o trovách konania vo vzťahu medzi žalobcom a žalovanou v zmysle predpokladov § 257 CSP, ako to správne realizoval aj súd prvej inštancie v preskúmanom rozhodnutí a s touto skutkovou a právnou argumentáciou prvoinštančného súdu sa s ohľadom na uvedené v celom rozsahu stotožnil aj odvolací súd. V tejto súvislosti boli opodstatnene zohľadnené aj osobné a majetkové pomery strán konania. Žalobca nepoukazoval na iné osobné a majetkové pomery na svojej strane a pokiaľ ide o žalovanú, táto v dedičskom konaní nadobudla hnuiteľné a nehnuteľné veci po poručiťovi vo vysokej hodnote.

21. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a rovnako práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, je aj právo strany na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Toto právo však nie je právom absolútnym a neznamená povinnosť súdu odpovedať na každý jeden argument strany sporu. To znamená, že otázku, či súd splnil svoju povinnosť náležite odôvodniť svoje rozhodnutie je potrebné posúdiť vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu. V naznačených súvislostiach odvolací súd považuje preskúmané rozhodnutie za dostatočne a presvedčivo zdôvodnené tak ako to predpokladá ust. § 220 ods. 2 CSP.

22. So zreteľom na všetky tieto okolnosti odvolací súd napadnuté rozhodnutie potvrdil ako vecne správne postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

23. O trovách tohto odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 257 CSP, aplikáciu ktorého správne zohľadnil aj súd prvej inštancie, s ktorými dôvodmi sa v celom rozsahu stotožnil aj odvolací súd.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).